

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sucu pojedincu Tamari Jugo Smoljanović, u pravnoj stvari tužitelja MARINKA STANIĆA vl. Građevinskog-prijevoznčkog obrta, Novi Vinodolski, Zatrep 2, OIB: 78392758591, kojeg zastupa punomoćnik Vladimir Gredelj, odvjetnik u Bjelovaru, dr. Ivše Lebovića 6 protiv tuženika EUROSTROJ NOVA d.o.o. Čavle, Kikovica b.b., OIB: 84567277611, kojeg zastupa punomoćnik Severin Perger, dipl. iur., u radnom odnosu kod tuženika, uz sudjelovanje umješača na strani tužitelja IVANA STANIĆA iz Novog Vinodolskog, Zatrep 2, kojeg zastupa punomoćnik Vladimir Gredelj, odvjetnik u Bjelovaru, dr. Ivše Lebovića 6, radi utvrđenja ništavosti te radi isplate i vraćanja akceptnih naloga i mjenica, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 2. lipnja 2016. godine u prisutnosti tužitelja te zamjenice punomoćnika tužitelja i umješača Monike Mihelić, odvjetničke vježbenice u Bjelovaru te tuženikovog punomoćnika Severina Pergera, dipl. iur., objavljene 5. srpnja 2016. godine

presudio je

1. Utvrđuje se da je ništav Kupoprodajni ugovor broj 6/98 od 12. ožujka 1998. godine, zaključen između tužitelja kao kupca te tuženika kao prodavatelja, a kojim Ugovorom je tuženik prodao tužitelju rabljeni stroj rovokopač O&K MH5 PMS broj šasije 234207236 s dvije grabilice, čekić k-1000-2042/98, novi, s dvije punte, sve za kupoprodajnu cijenu od 469.800,00 kuna kao protuvrijednost iznosa od 129.600.000,00 ltl.

2. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u preostalom dijelu koji glasi:

"II. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 10.200,00 EUR sa zateznom kamatom obračunatom na iznos od 20.000,00 DEM od 25. ožujka 1998. godine do 31. prosinca 2001. godine po stopi koju je plaćala Riječka banka d.d. Rijeka na štedne uloge u DEM po videnju, sve plativo u EUR, a od 1. siječnja 2002. godine pa do 31. prosinca 2007. godine sa za zateznom kamatom koju plaća Erste banka d.d. Rijeka na štednju u EUR po

viđenju, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

III. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 1.200,00 kuna sa zateznom kamatom po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate koja teče od 1. travnja 1998. godine do 30. lipnja 2002. godine po stopi od 18% godišnje, od 1. srpnja 2002. godine do 4. studenog 2004. godine po stopi od 15% godišnje, od 5. studenog 2004. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. godine po stopi od 15% godišnje do 31. srpnja 2015. godine, a od 1. kolovoza 2015. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

IV. Nalaže se tuženiku predati tužitelju 35 akceptnih naloga i dvije mjenice u roku od 8 dana."

3. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 11.093,57 kuna ime prouzročenog parničnog troška u roku od 8 (osam) dana.

4. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 33.281,43 kuna kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je 17. lipnja 2015. godine podnio tužbu pred ovim sudom protiv tuženika radi utvrđenja ništavim ugovora te radi isplate iznosa od 10.200,00 EUR s kamatom i iznosa od 1.200,00 kuna s kamatom te radi vraćanja 35 akceptnih naloga i dvije mjenice. Obrazlaže da je 12. ožujka 1998. godine tužitelj zaključio s Ortis commerce d.o.o. Čavle, Kikovica b.b. (pravnim prednikom ovdje tuženika) kao prodavateljem, Kupoprodajni ugovor broj 6/98, a na kojem Ugovoru je kao jamac potpisan Ivan Stanić. Ugovor je izdan u formi javnobilježničkog akta te je potvrđen dana 30. ožujka 1998. godine kod javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva iz Rijeka pod poslovnim brojem OU-394/98 te predstavlja ovršni naslov. Predmet Kupoprodajnog ugovora bio je rabljeni stroj rovokopač O&K MH5 PMS broj šasije 234207236 s dvije grabilice, čekić k-1000-2042/98, novi, s dvije punte. Na ime kupoprodajne cijene tužitelj je platio komercijalisti pravnog prednika tuženika koji je radio za pravnog prednika tuženika gospodinu Marinu Maršaniću iznos od 20.000,00 DEM u gotovini, a za koju isplatu tužitelju nije izdana nikakva potvrda. Tužitelj je predao pravnom predniku tuženika 36 potpisanih "in bianco" akceptnih naloga te dvije mjenice. Pravni prednik tuženika prema gore navedenom Ugovoru naplatio je djelomično jedan akceptni nalog u iznosu od 1.200,00 kuna.

Dana 26. studenog 2012. godine društvo Ortis commerce d.o.o. sklopio je Ugovor o podjeli i preuzimanju društva s ovdje tuženikom, koji je potvrđen istoga dana po javnom bilježniku Veliboru Panjkoviću iz Rijeke pod brojem OV-27326/2012, čime je tuženik postao univerzalni pravni slijednik društva Ortis commerce d.o.o. sukladno odredbama čl. 550.n. st. 1. i 550.r. st. 2. t. 1. Zakona o trgovačkim društvima. Iz odredbe čl. 3.2. Ugovora o podjeli i

preuzimanju razvidno je kako je društvo Ortis commerce d.o.o. na društvo tuženika prenio sve ugovore koji su u tijeku i sklopljeni do dana potpisa Ugovora o podjeli ili preuzimanju.

Tužitelj ističe da predmetni Kupoprodajni ugovor nema jedan od bitnih sastojaka za valjanost ugovora propisanih odredbom čl. 544. st. 2. ZOO/91 jer istome nedostaje odredba "da kupac može odustati od ugovora ako to pismeno saopći prodavaocu u roku od tri dana od potpisivanja isprave te da se ovog prava kupac ne može odreći unaprijed". Stoga je očito da je predmetni Kupoprodajni ugovor ništav te da ne proizvodi nikakve pravne učinke pa predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev.

Tuženik je u odgovoru na tužbu prije svega istaknuo prigovor presudene stvari navodeći da je tužitelj protiv pravnog prednika tuženika društva Ortis commerce d.o.o. pred ovim sudom već vodio postupak pod poslovnim brojem P-414/2006 (izvorno započet pod P-789/98) u kojem je donijeta pravomoćna presuda identičnog tužbenog zahtjeva, kao i ona postavljena u ovom predmetu. Stoga predlaže da sud odbaci tužbu.

Nadalje, tuženik je u podnesku zaprimljenom kod suda 30. studenog 2015. godine naveo da iz obrazloženja rješenja Županijskog suda u Rijeci poslovni broj GŽ-297/2015-2 od 26. kolovoza 2015. godine proizlazi da su privremeno oduzeti predmeti koji su predmet ovog Kupoprodajnog ugovora te da se imaju vratiti oštećeniku, ovdje tužitelju, kao i da se tužitelj ima smatrati vlasnikom tih predmeta.

Takoder ističe da je tužitelj 23. travnja 2014. godine podnio tužbu i protiv društva Ortis commerce d.o.o. u stečaju s identičnim tužbenim zahtjevom kao u predmetu P-414/06 i kao u ovom predmetu.

Tijekom postupka tužitelj je ustrajao kod tužbe i tužbenog zahtjeva te je u podnesku zaprimljenom kod suda 8. prosinca 2015. godine naveo kako su tuženikovi navodi neosnovani i paušalni. Naglašava kako nije riječ o presudenoj stvari jer ne postoji identitet činjenične osnove.

Na ročištu održanom 12. siječnja 2016. godine Ivan Stanić je dao izjavu o stupanju u ovu parnicu kao umješać na strani tužitelja te je dodao da ima pravni interes za sudjelovanje u ovoj parnici jer je potpisnik predmetnog kupoprodajnog ugovora kao jamac.

Tuženik je ustrajao kod navoda iz odgovora na tužbu posebno kod prigovora presudene stvari. Dodao je da je predmetni Kupoprodajni ugovor konzumiran u cijelosti, odnosno da je predmetni stroj tužitelj preuzeo i da je vlasnik stroja, kao i da je razlog ništavosti manjeg značenja koji ni na koji način ne dovodi u sumnju sklopljeni ugovor jer ugovor može opstati bez te ugovorne odredbe. Istaknuo je da nije sporno da je tužitelj tuženiku predao 35 akceptnih naloga i dvije mjenice.

Tužitelj je u podnesku zaprimljenom 15. travnja 2016. godine naveo da je odredbom čl. 7. pobijanog Ugovora određeno da se tek po isplati cjelokupne ugovorene cijene kupac ima pravo prenijeti pravo vlasništva na svoje ime uz suglasnost prodavatelja. Stoga su netočni tuženikovi navodi da je tužitelj vlasnik stroja te da je ugovor konzumiran u cijelosti. Da tužitelj nije isplatio cjelokupnu ugovorenu cijenu razvidno je iz činjenice kako je tuženik pokrenuo ovrhu radi naplate prodajne cijene pred Općinskim sudom u Rijeci, Stalna služba u Crikvenici pod brojem Ovr-4379/15, a koji prijedlog je odbijen.

Tužitelj je u podnesku zaprimljenom na ročištu 2. lipnja 2016. godine specificirao t. II. i III. tužbenog zahtjeva u pogledu zakonskih zateznih kamata (list 78-79 spisa).

Tuženik je na ročištu održanom 2. lipnja 2016. godine osporio pasivnu legitimaciju navodeći da je tužitelj iznos od 20.000,00 DEM isplatio društvu Ortis grandi macchine s.r.l. te je istaknuo prigovor zastare po svim točkama tužbenog zahtjeva navodeći da je opći zastarni rok od pet godina za traženje povrata bilo čega po ugovoru odavno prošao. Dodao je da iz ponašanja tužitelja očito proizlazi da nikada nije imao namjeru, niti je koristio pravo iz čl. 544. st. ZOO-a na koje se u tužbi poziva.

Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu te saslušanjem tužitelja Marinka Stanića (iskaz na listu 74-75 spisa) utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14).

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

Tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništavim Kupoprodajnog ugovora broj 6/98 od 12. ožujka 1998. godine (t. I.), isplatu iznosa od 10.200,00 EUR s kamatom (t. II.), isplatu iznosa od 1.200,00 kuna s kamatom (t. III.) te predaju 35 akceptnih naloga i dvije mjenice (t. IV.).

Tužbeni zahtjev je osnovan u t. I., dok je u preostalom dijelu u t. II.-IV. sud tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan.

Među strankama nije sporno da su društvo Ortis commerce d.o.o. Čavle, Kikovica b.b., kao prodavatelj i tužitelj, kao kupac 12. ožujka 1998. godine sklopili Kupoprodajni ugovor broj 6/98, na kojem Ugovoru je kao jamac potpisan Ivan Stanić (Ugovor na listu 6-1 spisa). Ugovor je izdan u formi javnobilježničkog akta, koji je potvrđen dana 30. ožujka 1998. godine kod javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva iz Rijeke pod poslovnim brojem OU-394/98 te predstavlja ovršni naslov. Predmet kupoprodajnog ugovora bio je rabljeni stroj rovokopač O&K MH5 PMS broj šasije 234207236 s dvije grabilice, čekić k-1000-2042/98, novi, s dvije punte.

Nije sporno da je tužitelj tuženiku predao 35 akceptnih naloga i dvije mjenice (list 57 spisa).

Tuženik također nije osporio da je pravni slijednik društva Ortis commerce d.o.o. na temelju odredbe čl. 3.2. Ugovora o podjeli i preuzimanju društva koji je potvrđen pred javnim bilježnikom Veliborom Panjkovićem iz Rijeke pod brojem Ov-27326/2012 od 26. studenog 2012. godine (Ugovor o podjeli i preuzimanju na listu 20-31 spisa).

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Među strankama je sporno je li osnovan prigovor presuđene stvari.

Tuženik je istaknuo prigovor presuđene stvari navodeći da je tužitelj protiv pravnog prednika tuženika već vodio postupak pred ovim sudom pod poslovnim brojem P-414/2006 u kojem je donijeta pravomoćna presuda o identičnom tužbenom zahtjevu, kao i pod poslovnim brojem P-849/2014.

Odredbom čl. 333. st. 2. ZPP-a propisano je da prvostupanjski sud tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti pazi je li stvar pravomoćno presuđena te ako utvrdi da je parnica među istim strankama pokrenuta o zahtjevu o kojem je već pravomoćno odlučeno, odbacit će tužbu. Da bi se radilo o istovjetnim tužbenim zahtjevima, nije dovoljno da je u obje parnice istaknut sadržajno isti tužbeni zahtjev, već je potrebno da se tužbeni zahtjev u tim parnicama temelji na identičnoj činjeničnoj osnovi.

Predmetna tužba podnijeta je radi utvrđenja ništavosti jer Ugovor o kupoprodaji s obročnom otplatom između stranaka nije sadržavao sve bitne sastojke, odnosno ne sadrži bitni sastojak propisan odredbom čl. 544. st. 2. ZOO-a/91. S druge strane, uvidom u presudu ovoga suda poslovni broj P-414/20061-120 od 5. studenog 2007. godine (list 35-45 spisa) utvrđeno je da je riječ o istovjetnom tužbenom zahtjevu, odnosno i taj se postupak vodio radi ništavosti istog ugovora, ali na temelju drukčijih činjenica od onih koje je tužitelj istaknuo u ovom postupku, odnosno iz razloga što je tužitelj smatrao kako stroj koji kupuje nije originalan te nije bio godine proizvodnje koju mu je tuženik prezentirao te činjenice kako je identifikacijski broj stroja bio krivotvoren. Nadalje, uvidom u presudu i rješenje ovoga suda poslovni broj P-849/2014-21 od 13. studenog 2015. godine (list 49-52 spisa) sud je utvrdio da predmet tužbenog zahtjeva nije bio identičan tužbenom zahtjevu u ovom predmetu, odnosno u tom predmetu tužitelj nije tražio utvrđenje ništavosti Kupoprodajnog ugovora od 12. ožujka 1998. godine.

Stoga sud utvrđuje da su u navedenim parnicama isti tužbeni zahtjevi postavljeni, ali na različitim činjeničnim osnovama pa stoga nije riječ o pravomoćno presuđenoj stvari te je taj tuženikov prigovor sud utvrdio neosnovanim.

Također je sporno je li predmetni Ugovor ništav.

Odredbom čl. 544. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96 i 91/96, dalje: ZOO/91), koji se ima primijeniti na sporni odnos s obzirom na vrijeme nastanka obveznog odnosa među strankama, propisano je da isprava o ugovoru o prodaji s obročnom otplatom cijene, mora pod prijetnjom ništavosti sadržavati odredbu da kupac može odustati od ugovora ako to pismeno saopći prodavatelju u roku od tri dana od potpisivanja isprave te da se tog prava kupac ne može unaprijed odreći.

Navedena zakonska odredba usmjerena je na zaštitu kupca iz takvog pravnog posla jer ako kupac u kratkom roku nakon potpisivanja ugovora uvidi da neće moći ispuniti obveze iz ugovora, on od takvog ugovora može odustati. Iz razloga pravne sigurnosti i izbjegavanja zlouporabe tog prava, zakonom je određen kratak prekluzivni rok (tri dana od potpisivanja isprave) u kojem kupac može odustati od ugovora i to u pisanom obliku, a po proteku roka kupac gubi to pravo.

Iz sadržaja predmetnog Kupoprodajnog ugovora broj 6/98 od 12. ožujka 1998. godine s obročnom otplatom cijene vidljivo je da on ne sadrži navedenu odredbu. Izostanak takve ugovorne odredbe, koja čini jedan od bitnih sastojaka te kupoprodaje je nedostatak koji predmetni Kupoprodajni ugovor broj 6/98 s obročnom otplatom cijene od 12. ožujka 1998. godine čini ništavim i to na temelju izričite zakonske odredbe. Iz odredbe čl. 544. st. 2. ZOO-a ne proizlazi da se radi o zabrani sklapanja ugovora bez sporne ugovorne odredbe samo jednoj strani niti da bi se mogao primijeniti institut djelomične ništavosti. Zbog toga se ne mogu primijeniti odredbe čl. 103. st. 2. i čl. 105. ZOO-a.

Budući da je ugovorna odredba iz čl. 544. st. 2. ZOO-a bitan sastojak ugovora o prodaji s obročnim otplatama cijene, ne može se raditi ni o zabrani manjeg značenja. Zato nije moguća primjena odredbe čl. 107. st. 2. ZOO-a.

Slijedom navedenog, sud utvrđuje da je Kupoprodajni ugovor br. 06/98 od 12. ožujka 1998. godine s obročnom otplatom cijene ništav. Stoga je sud u tom dijelu prihvatio tužbeni zahtjev i donio odluku kao u t. 1. izreke presude.

Tuženik je nadalje u podnesku zaprimljenom na ročištu 2. lipnja 2016. godine istaknuo prigovor zastare za sve točke tužbenog zahtjeva navodeći da je opći zastarni rok od pet godina za traženje povrata protekao.

Odredbom čl. 110. ZOO/91 propisano je da se pravo na isticanje ništavim ne gasi, a što znači da tužba za utvrđivanje ništavosti ne podliježe nikakvim zastarnim rokovima. Stoga je prigovor zastare u odnosu na t. I. tužbenog zahtjeva, kojom tužitelj traži utvrđenje ništavosti predmetnog ugovora sud utvrdio neosnovanim.

Nadalje, tijekom postupka na temelju iskaza tužitelja Marinka Stanića utvrđeno je da je tužitelj na ime kupoprodajne cijene komercijalisti pravnog prednika tuženika Marinu Maršaniću platio 20.000,00 DEM u gotovini i to iznos od 10.000,00 DEM otprilike 10 dana prije no što je predmetni stroj uvezen u Republiku Hrvatsku 12. ožujka 1998. godine, a drugi iznos od 10.000,00 DEM predao mu je na ruke 12. ožujka 1998. godine neposredno prije odlaska kod javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva. Tužitelj je u svom iskazu također naveo da je 12. ožujka 1998. godine Marinu Maršaniću predao i 36 akceptnih naloga te dvije mjenice. Iz tužbe proizlazi da je pravni prednik tuženika naplatio djelomično jedan akceptni nalog u iznosu od 1.200,00 kuna 1. travnja 1998. godine, od kojeg datuma tužitelj traži vraćanje zatezne kamate.

Tuženik je u podnesku zaprimljenom na ročištu 2. lipnja 2016. godine istaknuo da je taj iznos isplaćen društvu Ortis grandi macchine s.r.l.

Plaćanje navedenih iznosa te vraćanje akceptnih naloga i mjenica tužitelj je od tuženika zatražio predmetnom tužbom koju je podnio 17. lipnja 2015. godine. U slučaju kada se neki ugovor utvrdi ništavim na što se svatko uvijek može pozivati, onda je takav ugovor ništav od samog početka. Navedeno znači da je već prvi dan nakon isplate po tom ugovoru postojala mogućnost zahtijevati vraćanje isplaćenog zbog ništavosti ugovora, a nesporno je da je od dana plaćanja tog iznosa i predaje mjenica i akceptnih naloga 12. ožujka 1998. godine te naplate iznosa od 1.200,00 kuna 1. travnja 1998. godine do dana podnošenja tužbe 17. lipnja 2015. godine protekao dulji rok od općeg zastarnog roka od pet godina propisan odredbom članka 371. ZOO-a (tako i sudska praksa VS RH, Revt 11/11 od 27.5.15. i VTS RH Pž-2491/07 od 8.6.10.).

Stoga je tuženikov prigovor zastare sud utvrdio osnovanim te je iz tog razloga odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u t. II-IV. i donio odluku kao u t. 2. izreke presude.

Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 2. i 155. ZPP-a. Budući da je tužitelj djelomično uspio u parnici i to sa jednom točkom, od četiri postavljene točke tužbenog zahtjeva, sud je odlučio da je tuženik dužan tužitelju i umješaču nadoknaditi razmjerni dio troškova odnosno 25%. Stoga je sud tužitelju, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora od 469.800,00 kuna, priznao parnični trošak u iznosu od 11.093,57 kuna (t. 3. izreke presude).

Parnični trošak tužitelja odnosi se na trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 5.000,00 kuna i na presudu u iznosu od 5.000,00 kuna sukladno Zakonu o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15), te na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) budući da je tužitelja i umješača zastupao

odvjetnik, koji se sastoji od troška sastava tužbe od 17. lipnja 2015. godine u iznosu od 5.000,00 kuna sukladno Tbr. 8/1, troška sastava podnesaka od 7. prosinca 2015. godine i 14. travnja 2016. godine, kojim odgovara na tuženikove navode iz odgovora na tužbu i podneska od 12. siječnja 2016. godine u iznosu od po 5.000,00 kuna (ukupno 10.000,00 kuna) sukladno Tbr. 8/1, troška zastupanja na ročištima 7. prosinca 2015. godine i 2. lipnja 2016. godine u iznosu od po 5.000,00 kuna (ukupno 10.000,00 kuna) sukladno Tbr. 9/1, s uvećanjem od 10% zbog zastupanja umješaka u iznosu od 2.500,00 kuna sukladno Tbr. 36/1, PDV u iznosu od 6.875,00 kuna sukladno Tbr. 42, što ukupno iznosi 44.375,00 kuna, od kojeg iznosa se tužitelju priznaje razmjerni dio od 25% tj. iznos od 11.093,57 kuna (t. 3. izreke presude).

Sud je u preostalom iznosu od 33.281,43 kuna odbio tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška (t. 4. izreke presude).

Rijeka, 5. srpnja 2016. godine

sudac
Tamara Jugo Smoljanović

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA PROTIV PRESUDE:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.